

بچه های سال

با خودمان اسباب بازی به مدرسه نبریم

ویژه‌نامه کودک هرمزگان شماره ۱۰، ضمیمه رایگان روزنامه صبح ساحل شماره ۴۶۹۰، چهارشنبه ۳۰ شهریور ۱۴۰۱

معرفی کتاب

من جمال اکرمی سال ۱۳۳۶ در سمنان به دنیا آمدم. کودکی هایم در کتابخانه کانون پرورش سمنان گذشت. سال ۱۳۵۵ به دانشگاه تهران رفتم و به تحصیل در رشته نقشه برداری و زبان فرانسه پرداختم. در سال ۱۳۵۶ به عنوان مرتب نقاشی کانون پرورش در استان های گilan و اصفهان مشغول کارشدم. پس از انقلاب در مجله کیهان بچه ها و سپس به عنوان معلم هنر در مدارس تهران کار کردم. در سال ۱۳۶۸ مجله کوشش را در کانون پرورش به راه انداختم و نخستین کتابم در همین سال به چاپ رسید.

نام کتاب: ژاکتی برای ایلیا
نویسنده: جمال الدین اکرمی
تصویر گر: پگاه درخشان رکنی
انتشارات: کانون پرورش فکری

نویسنده: امیرحسین والا

چند پیشنهاد پرای چشم روز چهارمی کودک

برپایی مسابقه های نقاشی، کتابخوانی، قصه گویی، ساخت ماکت از قصه ها و نمایش های عروسکی و صحنه ای بر اساس داستان های معروف ایرانی . همچنین برپایی دوره همی ها بر اساس موسیقی های ویژه کودکان و بازی های شادی آفرین با بادکنک و یا حباب و کاغذ های باطله. از دیگر برنامه های پیشنهادی ماه دیده دادن به بچه های کوچکتر از خودتان است، حتی با تهیه یک شکلات می توانید این روز را برای خود و بچه های دیگر شاد کنید.

مسابقه ادای بازی

از بزرگتر خود بخواهید عکس های شما را به دایرکت پیج ما ارسال کنند:

نتها قانون مسابقه:
هر کسی بهتر ادای درآورد برنده است

در دوران بسیار قدیم، بعد از دو سلسله هخامنشی و اشکانی، یعنی زمانی که ساسانیان در ایران قدرت داشتند، ایرانی ها به زبانی که امروز به آن «فارسی میانه» می گویند، حرف می زدند. مردم هر منطقه از ایران کهن، با توجه به قومیت شان، لهجه و گویش مخصوصی از فارسی میانه را داشتند. در نوشتہ های قدیمی به دست آمده، به این زبان «پارسیگ» یا پهلوی ساسانی می گفتد؛ به معنای «زبان منسوب به مردم پارس»، در آن زمان سواد نوشتن همه گیر نبود. یعنی عده کمی از مردم بلد بودند بنویسند و بخوانند. اولین گروه دییران (کسانی که در دریار به کار نوشتن مشغول بودند) و دهقانان (زمین داران) بودند؛ برای نوشتن نامه های رسمی و اداری و قراردادهای تجاری و دیگر گروه، روحانیون؛ برای ثبت متون و آموزه های دینی. نخستین نمونه های به دست آمده از شعر در ایران، به روزگار زرتشت پیامبر و سروده هایش در «گاهان» می رسد. این سروده ها به گویش گاهانی از زبان اوستایی است که بیشتر در دوره هخامنشیان استفاده می شد. این سروده ها، در زبان فارسی امروزی مایبیستر شیوه نشر است تا شعر معمول و شناخته شده از دوران اشکانی (پهلوانی) منظومه هایی مانند «یادگار زریران» و «درخت آسوریک» به زبان پارسی میانه (پهلوی اشکانی) موجود است. سروده ها و اشعار مانوی به پارسی میانه (پهلوی ساسانی و اشکانی) و ترانه های خسروانی هم به زبان پهلوی ساسانی یافته شده است. فعلتا همینجا را داشته باشید تا شماره بعدی!